

[Herluf Rasmussen.]

med at fundere lidt over, hvorfor man aldrig har hørt en røst fra de økonomiske vismænd med advarsler, når man f. eks. ad skattevejen har begunstiget spekulanter på bekostning af den del af befolkningen, som for at skaffe sig tag over hovedet har købt eget hus. Her reklamerer man åbenlyst med de uhyre fordele i skattemæssig henseende, som kommer køberne til gode, hvis de køber et en- eller tofamilieshus. For nylig så jeg, at et konsortium tilbød afsidesliggende huse på Sjælland med skattefordele, der beløb sig til nær ved 2.000 kr. om året. Det så jo voldsomt besnærende ud for køberen. Desværre glemmer de fleste, at sælgeren tager sig godt betalt på den måde, at der gennem salgsprisen for længst er taget de nødvendige forholdsregler, der kan give sælgeren hans klækkelige gevinst. Det eneste, som står helt klart, er, at dette skattesystem er medvirkende til, at prisen på eget hus stiger, hvilket belaster lånemarkedet, og sorteper bliver til syvende og sidst andre skatteydere, som direkte er med til at betale spekulantens fortjeneste. At man ydermere er begyndt at tage biler med ind i prioriteringen, gør det formentlig ikke bedre. Det forekommer mig, at man springer over, hvor gærdet er lavest, når man tror, at en forhøjelse af lønmodtagerfradraget betyder økonomisk kaos for landet.

Jeg har tidligere omtalt muligheden for en bedre ligning gennem en forenkling af selvangivelserne. Jeg vil i denne forbindelse gerne anføre, at så vidt jeg har kunnet konstatere, har det skortet lidt på arbejdskraft til at gennemgå f. eks. aktieselskabers regnskaber. Er det ikke sådan, højtærede finansminister, at man i år har set sig nødsaget til stort set generelt at lade regnskaberne ligge af mangel på arbejdskraft, og vil den højtærede finansminister ikke give mig ret i, at en del af det tænkte tabte provenu ved forhøjelse af lønmodtagerfradraget kunne have været indvundet, dersom skatterådene havde haft tid til en nøjere gennemgang af selvangivelser hidrørende fra aktieselskaber? Det skulle glæde mig overmåde, hvis den højtærede finansminister vil besvare det spørgsmål.

Jeg synes, at det af mig fremførte er argument nok for, at det af mig stillede

ændringsforslag nr. 2 kan anbefales, og jeg kan i hvert fald anbefale, at folketinget stemmer derfor.

Hvad angår det andet ændringsforslag, som er stillet af mit parti, forslaget om forhøjelse af hustrufradraget fra maksimum 2.000 kr. til maksimum 4.000 kr., skal jeg kun gøre nogle få bemærkninger. Den højtærede minister har jo tidligere i udvalget vist megen sympati for en løsning af det såkaldte sambeskatningsproblem, og jeg skal da være den første til at erkende, at det af mig stillede ændringsforslag ikke med ét slag skaber retfærdighed. Men også her må det være berettiget at tale om en midlertidig løsning som både det saglige og rimelige. Hvad angår eventuelle provenutab, som er enhver god finansministers tanke, når han bliver stillet over for ændringsforslag til ligningslovsforslaget, stiller jeg mig tvivlende over for, at mit ændringsforslag skulle være ensbetydende med et væsentligt provenutab; tværtimod tror jeg, hvis det blev gennemført, at det ville inspirere en mængde kvinder til at tage arbejde uden for hjemmet, arbejde, som de alene af skattemæssige grunde ikke ønsker at tage. Hvad det f. eks. ville betyde for et uundværligt fag som sygeplejen, tror jeg ikke kan overvurderes. Flere rundspørger har nemlig vist, at et hovedargument for, at gifte sygeplejersker ikke tager arbejde i deres fag, er, at skatten bliver for tung at bære og for uretfærdig. Det er kun et enkelt område, men for samfundsøkonomien i al almindelighed vil det være af betydning, hvis så mange gifte kvinder som muligt tager arbejde uden for hjemmet. I hvert tilfælde forekommer det mig uheldigt, at skattemæssige grunde skal være afgørende for, at kvinder holder sig fra at tage arbejde på områder, hvor mangelen på arbejdskraft er nærmest katastrofal.

Som et andet og ikke mindre rigtigt argument kan det siges, at også hvad angår hustrufradraget, er det tiltrængt med en pristalsregulering. Og til sidst: mit forslag afskærer jo ikke en fremtidig finansminister fra at komme med en reform vedrørende sambeskatningen.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg ændringsforslagene nr. 1, 2, 3 og 5 til vedtagelse.